

lógu tær í einari tjaldlegu. Tær gingu úr 2000 metra hædd uppí 3.200 metra hædd, har tær svóvu fyrstu náttina.

– Nógvastaðni var lendið sera bratt og grýtt við nógvum leysum gróti. Summastaðni vóru stórar áir at fara yvirum. Og úr tí eina dalinum skuldu vit ganga nakrar tímar niðan gjøgnum ein gletsjara. Flestu av hesum túrunum vóru við stórum ryggsekki – umleið 15 kilo tungur.

– Aftaná tjaldlegurnar fóru vit so niðan í eina smáttu, Diesel Hut, sum liggur í 4.000 metra hædd. Har fyrri-reikaðu vit okkum til topp-dagin. Millum annað gjørdur vit venjingar við ís-øks, soleiðis at vit duga at steðga, um vit fara á glið á ísinum. Vit svóvu í Diesel Hut 3 nætur. Eina nátt longri enn ætlað, tí vit noyddust at útseta toppdagin ein dag vegna illveður, sigur Óluva Zachariasen.

Hetta fyri at venja kroppin við tunnu luftina.

Tá ið so avgjørt var at fara heilt niðaná, skuldi kroppurin taka ímóti teimum stóru avbjóðingunum.

– Tá ið vit komu upp til einar 4.800 metrar byrjaði eg at fáa kvalmu og bleiv rættulgia illa fyri, sigur Óluva Zachariasen.

– Men ein av teimum, sum var ferðaleiðari segði við meg, at eg skuldi royna at ganga heilt spakuliga – fet fyri fet – so fór tað at hjálpa. Tað gjørdi tað eisini og eg helt leiðina fram niðaneftir, sigur hon.

Tá ið einir 800-900 metrar vóru eftir niðaná stóð nokk so nógv á:

– At vita sær, tá ið kroppurin er pressaður, at nú skuldi eg ganga tað sum svaraði til alla leiðina niðaná Slættaratind afturat. Tá mátti eg býta tennirnar saman, sigur Óluva Zachariasen.

Á tindinum

Endiliga komu systrarnar niðan á hægsta tindin í Evropa, men tær fingur ikki langa tíð at njóta sigurin.

– Vit steðgaðu bert einar 10 minuttir har uppi, so noyddust vit omanaftur. Eg hevði eina kenslu av tá, at vit høvdu kýtt okkum at koma niðaná, men tíðin at njóta sigurin var ikki nóg long, sigur Óluva Zachariasen.

Hon leggur tó afturat, at eftir at komið var omanaftur so gekk tað meira upp fyri teimum, hvat tað var, sum tær hóast alt høvdu gjøgnumført.

– Sjálvandi var tað ein sigur at koma niðan á. Vit høvdu sett okkum eitt mál, sum vit náddu. Tað er hóast alt ein sigur, vit fegnast um, sigur hon.

At tað tekur nógva orku at fara so langt upp í hæddirnar, visir hesin túrurin. Men tunna luftin kravdi alt.

– Tað var faktisk sera tungt at ganga nógvastaðni. Ofta gingu vit sjeý-átta tímar við tunga ryggsekkinum beint uppeftir í sera grýttum lendi. Hóast vit báðar hava gingið nógvar og langar túrar her í Føroyum, so tosaðu vit ofta um á veg niðan á Elbrus, at hetta var nógva tað strævnasta vit nakrantíð høvdu roynt. Og vit hoyrdu fleiri av okkara ferðafelagum siga tað sama, sigur Óluva Zachariasen.

Eisini var torført at ganga summastaðni

– Vit høvdu føroysk fløgg við okkum, men tá ið vit endaliga komu niðaná og skuldu taka tey fram, vísti tað seg, at vit høvdu gloymt tey eftir í leguni, sigur ein smílandi Óluva Zachariasen.

Onki er at ivast í, at hon er bæði

glad og stolt av ferðini til hægsta tindin í Evropa við systri.

– Hetta er klárt vakrasta øki vit hava gingið. Kavaklodd streyrt fjøll, fagar blómuklæddar líðir, grøn fjallavøtn og ikki at gloyma at liggja í tjaldinum um náttina og hoyra hugnaliga ljóðið hvussu tað brakar

og brotnar av gletsjarunum, sigur Óluva Zachariasen.

Men var hetta so spennandi, at nýggj mál longu eru sett?

– Sjálvandi setir hetta ferð á hugsanina um nýggj mál. Eg haldi tað er ómetaliga spennandi, men hinvegin eri eg eisini soleiðis, at

hóast tað er spennandi, so skal tað eisini vera kontrollerað. Eg eri ikki ein av teimum, sum seti lívið uppá spæl fyri at røkka einum máli, sum skal náast til stuttleikar, sigur Óluva Zachariasen.